DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 lutego 1947 r.

Nr 4

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

34

DEKRET

z dnia 10 grudnia 1946 r.

o obowiązku współpracy w zakresie nauczania w szkolnictwie zawodowym.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Obywatele polscy pracujący zawodowo obowiązani są w zakresie swoich kwalifikacji do współpracy w nauczaniu w szkolnictwie zawodowym, o ile na wniosek zgłoszony przez władze szkolne, właściwe dla szkół zawodowych, zostaną do tego wyznaczeni przez zakład, w którym pracują, albo instytucji samorządu gospodarczego lub zawodowego w porozumieniu ze związkiem zawodowym pracowników.

Art. 2. Obowiązek, wskazany w art. 1, jest wypełniany tylko w miejscu stałego zamieszkania lub w miejscu położenia zakładu pracy osoby zainteresowanej w czasie zatrudnienia jej w zakładzie pracy w wymiarze nie przekraczającym 6 godzin tygodniowo.

Władze szkolne uzgadniają dni i godziny lekcyjne z osobą powołaną oraz z zakładem pracy, w którym osoba ta jest zatrudniona.

Pracodawca nie może potrącić pracownikowi płacy za czas zużyty na wykonanie obowiązkowej pracy szkolnej.

Art. 3. Za pełnienie czynności nauczycielskich powołane osoby otrzymują od władz utrzymujących szkołę wynagrodzenie według stawek przewidzianych dla kwalifikowanych nauczycieli państwowych szkół zawodowych odpowiedniej kategorii.

Art. 4. W przypadku wyznaczenia osoby nieprzydatnej do pracy nauczycielskiej władzom szkolnym przysługuje prawo żądania od zakładu pracy, instytucji samorządu gospodarczego bądź zawodowego wyznaczenia innej odpowiedniej osoby.

Art. 5. Kto bez usprawiedliwionej przyczyny uchyla się od wyznaczenia kandydata do pracy nauczycielskiej w szkolnictwie zawodowym pomimo otrzymania zapotrzebowania, zgłoszonego przez władze szkolne,

podlega karze grzywny do 30.000 zł.

Kto bez uzasadnionej przyczyny uchyla się od wykonania obowiązku nauczania określonego w art. 1,

podlega karze grzywny do 10.000 zł.

Do orzekania w tych sprawach powołana jest władza administracji ogólnej I instancji. Ściganie następuje na wniosek władzy uprawnionej w myśl art. 1 do zgłaszania wniosku o współpracę.

Art. 6. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Oświaty w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Oświaty:
Stanisław Trojanowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 lutego 1947 r. Nr 8, poz. 39).

35

DEKRET

z dnia 17 grudnia 1946 r.

o prowizorium budżetowym na okres od 1 stycznia do 31 marca 1947 r.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Ustala się prowizorium budżetowe

na okres od 1 stycznia do 31 marca 1947 r. w wysokości 3/9 kredytów, przewidzianych w budżecie na okres od 1 kwietnia do 31 grudnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 284).

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do:

a) uruchamiania kredytów na płace w wysokości wynikającej z norm przewidzianych w dekretach z dnia 12 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 175) i z dnia 19 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 287) oraz zwiększenia specjalnego dodatku nauczycielskiego i podwyższenia wynagrodzenia za godziny nadliczbowe;

b) powiększania wydatków w części 5 — Ministerstwo Obrony Narodowej i w części 8 — Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego o kwoty potrzebne na wyżywienie oraz w wyniku rewizji cen, a w pozostałych częściach budżetu o kwoty, które będą stanowić ekwiwalent pieniężny za świadczenia aprowizacyjne, w tym za koszty aprowizacji reglamentowanej dla pracowników administracji państwowej, emerytów państwowych oraz dla osób korzystających z bezpośredniej opieki państwowej;

c) powiększania wydatków w części 24 — Emerytury i renty i w części 25 — Długi państwowe do wysokości, wynikającej z ustawowych przepisów zaopatrzeniowych i obsługi zaciągniętych zobowiązań;

d) dokonywania wydatków na pokrycie zobowiązań, wynikających z układów podpisanych w dniu 22 lipca 1944 r. w Bretton Woods.

Art. 3. W części 26 — Ogólny Zarząd Skarbowy w § 14 „Wydatki nieprzewidziane lub preliminowane w niedostatecznej wysokości" — 3/9 kredytów przewidzianych na okres od 1 kwietnia do 31 grudnia 1946 r. powiększa się o 850.000.000 zł, a kredyty w § 22 „Wpłata na poczet udziału Polski w kapitale zakładowym Międzynarodowego Banku Odbudowy i w Funduszu Walutowym" podwyższa się o sumę 550.000.000 zł.

Art. 4. Liczba funkcjonariuszy zatrudnionych w administracji cywilnej nie może przekraczać w każdej części ogólnych ilości ustalonych w załączonym wykazie.

Upoważnia się Ministra Skarbu do zwiększenia w miarę konieczności w poszczególnych częściach ilości funkcjonariuszów do ogólnej wysokości 6.000, stanowiącej rezerwę etatów.

Etaty tych urzędów lub instytucji, które ulegną zlikwidowaniu lub których działalność zostanie ograniczona, przechodzą na rzecz rezerwy.

Art. 5. Przepisy artykułów 3 — 7, 8 ust. (3) i (4) oraz art. 10 ustawy skarbowej na okres od 1 kwietnia do 31 grudnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 284) mają zastosowanie w okresie prowizorium budżetowego od 1 stycznia do 31 marca 1947 r.

Art. 6. Na pokrycie wydatków przewidzianych w art. 2 pkt b) niniejszego dekretu służą całkowite wpływy netto ze sprzedaży komercyjnej cukru.

Art. 7. Upoważnia się Ministra Skarbu do uruchamiania kredytów na inwestycje do wysokosci 3/9 wydatków przewidzianych w ustawie z dnia 20 września 1946 r. o planowaniu inwestycji oraz o planie sfinansowania inwestycji na okres od 1 kwietnia do 31 grudnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 318).

Wydatki inwestycyjne mogą być odpowiednio zwiększone uzyskanymi inwestycyjnymi kredytami zagranicznymi w pierwszym kwartale 1947 r. oraz z kredytów inwestycyjnych i dostaw inwestycyjnych U. N. R. R. A. uzyskanych w 1946 r., a dotychczas niewykorzystanych.

Art. 8. Wydatki i dochody na cele aprowizacji reglamentowanej nie objęte art. 2 będą dokonywane na podstawie planów miesięcznych, ustalonych przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów na wniosek Ministra Aprowizacji i Handlu oraz Prezesa Centralnego Urzędu Planowania w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Na pokrycie wydatków służyć będą całkowite wpływy netto ze sprzedaży komercyjnej artykułów przemysłu państwowego z wyjątkiem cukru oraz inne wpływy określane w planach miesięcznych.

Art. 9. Upoważnia się Ministra Skarbu do dokonywania operacji kredytowych na pokrywanie wydatków przewidzianych w art. 7 i 8 niniejszego dekretu.

Art. 10. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 11. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Załącznik do dekretu z dnia 17 grudnia 1946 r. o prowizorium budżetowym na okres od 1 stycznia do 31 marca 1947 r. (poz. 40).

ZESTAWIENIE ETATÓW OSOBOWYCH ADMINISTRACJI.

Część	Dział	NAZWA	Ilość
1		Krajowa Rada Narodowa	1.154
2		Biuro Kontroli przy Prezydium K. R. N.	560
3		Prezydium Rady Ministrów	
	1	Zarząd Centralny	258
	2	Centralny Urząd Planowania	273
	2a	Biuro Rewindykacji i Odszkodowań Wojennych przy Centralnym Urzędzie Planowania	219
	3	Główny Urząd Statystyczny	632
	4	Główny Urząd Pomiarów Kraju	1.650
	5	Główny Urząd Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk	585
	6	Główny Urząd Likwidacyjny	2.605
	7	Delegatura Rządu dla Spraw Wybrzeża	69
	8	Instytut Gospodarstwa Narodowego	31
	9	Państwowy Instytut Administracji Publicznej	16
	10	Najwyższy Trybunał Administracyjny	33
	11	Rada Szkół Wyższych	12
4		Min. Spraw Zagranicznych	1.650
6		„ Administracji Publicznej	8.099
7		„ Ziem Odzyskanych	19.565
9		„ Sprawiedliwości	13.020
10		„ Skarbu	16.800
11		„ Przemysłu	6.255
12		„ Aprowizacji i Handlu	6.199
13		„ Komunikacji	16.512
14		„ Rolnictwa i Reform Rolnych	13.859
15		„ Oświaty	123.852
16		„ Kultury i Sztuki	1.719
17		„ Pracy i Opieki Społecznej	2.500
18		„ Poczt i Telegrafów	284
19		„ Informacji i Propagandy	2.797
20		„ Zdrowia	3.300
21		„ Odbudowy	3.055
22		„ Żeglugi i Handlu Zagranicznego	3.752
23		„ Leśnictwa	500
		Razem:	251.815

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 lutego 1947 r. Nr 8, poz. 40).

36

DEKRET

z dnia 20 grudnia 1946 r.

o postępowaniu dotyczącym złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego lub na zachowanie.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

ROZDZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. W postępowaniu unormowanym w niniejszym dekrecie stosuje się przepisy części ogólnej kodeksu postępowania niespornego, o ile przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

Art. 2. Właściwym jest sąd wykonania miejsca zobowiązania. Gdy miejsce to nie da się określić, właściwym jest sąd miejsca zamieszkania wierzyciela, a w przypadku, gdy wierzyciel jest nieznany lub gdy nie jest znane miejsce jego zamieszkania, sąd miejsca zamieszkania dłużnika. Jeżeli jednak zobowiązanie jest zabezpieczone wpisem w księdze wieczystej, właściwym jest sąd miejsca położenia nieruchomości.

Art. 3. Wniosek o zezwolenie na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu lub na zachowanie winien prócz danych ogólnych zawierać:

1) określenie zobowiązania, w wykonaniu którego składa się przedmiot;

2) przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających złożenie;

3) dokładne oznaczenie przedmiotu, który ma być złożony;

4) wskazanie osoby, której przedmiot ma być wydany, oraz warunków, pod którymi wydanie ma nastąpić.

ROZDZIAŁ II.

Złożenie do depozytu sądowego.

Oddział 1.

Przyjęcie depozytu.

Art. 4. § 1. Do depozytu sądowego mogą być przyjmowane:

1) pieniądze polskie i zagraniczne,

2) wszelkiego rodzaju dokumenty i

3) kosztowności.

§ 2. Przedmioty, nie wymienione w § 1, mogą być przyjmowane do depozytu sądowego tylko na podstawie szczególnych przepisów.

Art. 5. § 1. Sąd nie bada prawdziwości oświadczeń, zawartych we wniosku o zezwolenie na złożenie do depozytu przedmiotu świadczenia, i ogranicza się przy rozpoznaniu wniosku jedynie do oceny, czy według okoliczności, przytoczonych we wniosku, złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione.

§ 2. Jeżeli przedmiotem świadczenia są pieniądze polskie, złożenie do depozytu może być dokonane również przed uzyskaniem zezwolenia sądu. W tym przypadku dłużnik winien w terminie 2-tygodniowym od daty złożenia zgłosić wniosek o zezwolenie na złożenie depozytu. W razie uwzględnienia tego wniosku złożenie do depozytu uważa się za dokonane w chwili, w której rzeczywiście miało miejsce.

Art. 6. § 1. Jeżeli wierzyciel lub jego miejsce zamieszkania nie są znane, sąd, uwzględniając wniosek o zezwolenie na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu, zarządzi dokonanie o tym ogłoszeń w piśmie urzędowym, przeznaczonym do ogłoszeń, oraz w budynku sądowym i urzędzie gminnym. Poza tym sąd może zarządzić umieszczenie ogłoszenia w jednym z poczytnych pism lub podanie go w inny celowy sposób do wiadomości publicznej.

§ 2. Ogłoszenie winno zawierać dane, wskazane we wniosku o zezwolenie na złożenie, oraz wezwanie wierzyciela do zgłoszenia się celem odbioru depozytu.

Oddział 2.

Wydanie depozytu.

Art. 7. § 1. Na żądanie dłużnika sąd zwróci mu depozyt, jeżeli wierzyciel przed tym nie zgłosił wniosku o wydanie depozytu albo nie złożył oświadczenia, że przyjmuje złożenie.

§ 2. W przypadku złożenia depozytu z nakazu sądu dłużnik nie może odebrać depozytu z powrotem bez zezwolenia sądu, który nakazał złożenie depozytu.

Art. 8. Na wniosek wierzyciela, jeżeli zachodzą warunki, oznaczone we wniosku o zezwolenie na złożenie, sąd postanowi wydanie mu depozytu.

Art. 9. W przypadku, gdy wniosek dłużnika o zwrot depozytu i wniosek wierzyciela o wydanie zgłoszone zostały jednocześnie, depozyt wydaje się wierzycielowi.

Art. 10. Jeżeli zobowiązanie jest zabezpieczone wpisem w księdze wieczystej, a po złożeniu przedmiotu świadczenia do depozytu nastąpiło wykreślenie tego wpisu, dłużnik może odebrać depozyt z powrotem tylko za zgodą wierzyciela albo na podstawie orzeczenia sądowego.

ROZDZIAŁ III.

Złożenie na zachowanie.

Art. 11. Przepisy art. 5 — 6 o przyjęciu depozytu i przepisy art. 7 — 10 o wydaniu depozytu stosuje się odpowiednio do przyjęcia na zachowanie oraz do wydania i zwrotu przedmiotów, złożonych na zachowanie.

Art. 12. § 1. Gdy przedmiotem świadczenia, mającym być złożonym na zachowanie, jest rzecz ruchoma, ulegająca szybkiemu zepsuciu lub wymagająca znacznych kosztów przechowania, sąd na wniosek dłużnika, jeżeli zachodzą ustawowe warunki złożenia jej na zachowanie, zarządzi sprzedaż jej celem złożenia uzyskanej ze sprzedaży ceny do depozytu sądowego.

§ 2. Sprzedaż odbywa się według przepisów kodeksu postępowania cywilnego o egzekucji z ruchomości.

§ 3. Uzyskaną ze sprzedaży cenę komornik składa do depozytu sądowego.

Art. 13. § 1. Jeżeli do utrzymania przedmiotu, podlegającego złożeniu na zachowanie, niezbędne jest jego przechowanie, sąd na wniosek dłużnika wyznaczy w tym celu dozorcę, a w przypadku, gdy przedmiot ten wymaga czynności zarządu, sąd wyznaczy zarządcę.

§ 2. Do dozorcy stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego, dotyczące dozorcy w toku egzekucji z ruchomości, a do zarządcy przepisy tegoż kodeksu, dotyczące zarządcy w toku egzekucji z pożytków i dochodów z nieruchomości przez zarząd przymusowy.

ROZDZIAŁ IV.

Koszty postępowania.

Art. 14. Na żądanie dłużnika, zgłoszone przed wydaniem przez sąd postanowienia o wydaniu depozytu lub przedmiotu, złożonego na zachowanie, sąd przyzna mu od wierzyciela zwrot kosztów postępowania.

ROZDZIAŁ V.

Przepisy wprowadzające.

Art. 15. § 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc wszelkie przepisy, dotyczące przedmiotów w nim unormowanych.

§ 2. W szczególności tracą moc:

1) art. 1460^{20} — 1460^{40} ustawy postępowania cywilnego z 1864 r., utrzymane w mocy art. XVII § 1 pkt 10 przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego,

2) art. 1780 — 1786 tejże ustawy, utrzymane w mocy art. XVII § 1 pkt 12 tychże przepisów wprowadzających,

3) art. XVIII ustawy zaprowadzającej normę jurysdykcyjną z dnia 1 sierpnia 1895 r. (Dz. u. p. austr. Nr 110), utrzymany w mocy art. XXV pkt 1 przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego,

4) § 165 ustawy z dnia 17 maja 1898 r. o sprawach sądownictwa niespornego w brzmieniu obwieszczenia z dnia 20 maja 1898 r. (Dz. u. Rzeszy, str. 339 i 771).

Art. 16. Pozostaje w mocy przepis art. 317 § 1 kodeksu handlowego.

ROZDZIAŁ VI.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 17. § 1. W sprawach, objętych niniejszym dekretem, postępowanie wszczęte przed jego wejściem w życie odtąd toczyć się będzie według przepisów tego dekretu.

§ 2. Przepisu paragrafu poprzedzającego nie stosuje się do spraw, toczących się w chwili wejścia w życie niniejszego dekretu w Sądzie Najwyższym oraz do spraw, które będą się to-

czyć w tym Sądzie na skutek skarg na orzeczenia sądów drugiej instancji, zapadłe przed wejściem w życie tego dekretu.

Art. 18. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 19. Dekret niniejszy wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 lutego 1947 r. Nr 8, poz. 41).

37

DEKRET

z dnia 3 stycznia 1947 r.

o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Prezesem Centralnego Urzędu Planowania mogą w drodze zarządzeń tworzyć lub wydzielać z administracji państwowej państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe, handlowe, górnicze oraz świadczenia usług, nazywane dalej „przedsiębiorstwami".

2. Zarządzenie winno zawierać: nazwę, siedzibę i przedmiot przedsiębiorstwa, skład władz oraz sposób reprezentowania przedsiębiorstwa.

3. Zarządzenie winno być ogłoszone w Monitorze Polskim.

Art. 2. 1. W trybie przewidzianym w art. 1 mogą być tworzone przedsiębiorstwa państwowe, mające na celu koordynowanie działalności przedsiębiorstw państwowych oraz ich nadzorowanie i kontrolowanie, jak również wykonywanie takichże czynności w stosunku do przedsiębiorstw znajdujących się w zarządzie państwowym. Czynności te mogą być również powierzone przedsiębiorstwom państwowym określonym w art. 1.

2. Zarządzenie w tym przedmiocie winno określić wzajemny stosunek przedsiębiorstw nadzorowanych i kontrolowanych do przedsiębiorstwa nadzorującego i kontrolującego.

Art. 3. 1. Przedsiębiorstwa działają na podstawie niniejszego dekretu oraz statutu nadanego przez właściwego ministra w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i ogłoszonego w Monitorze Polskim. Jeżeli statut przewiduje działalność przedsiębiorstwa w zakresie handlu zagranicznego, winien być uzgodniony także z Ministrem Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

2. Statut winien być nadany najpóźniej w terminie 3 miesięcy od daty wydania zarządzenia określonego w art. 1 i 2.

Art. 4. Przedsiębiorstwa są prowadzone według zasad gospodarki handlowej na podstawie planów finansowych i gospodarczych, zatwierdzonych w sposób przewidziany w statucie.

Art. 5. 1. Przedsiębiorstwo podlega wpisowi do rejestru handlowego i przez zarejestrowanie nabywa osobowość prawną.

2. Wpisowi podlegają: nazwa, siedziba, przedmiot przedsiębiorstwa, imiona i nazwiska osób uprawnionych do podpisywania zobowiązań, ograniczenia w tym przedmiocie, wzmianki o ograniczeniach władz przedsiębiorstw, a także wzmianki o pełnomocnikach handlowych z podaniem ich zakresu uprawnień.

3. Wpis przedsiębiorstwa nastąpi na mocy zarządzenia wymienionego w art. 1 i 2 i zawiadomienia o ustanowieniu władz przedsiębiorstwa.

Art. 6. 1. Przedsiębiorstwa mają zarząd i użytkowanie majątku nieruchomego oddanego im protokólarnie w imieniu Skarbu Państwa.

2. W ramach planu gospodarczego i finansowego, zatwierdzonego w sposób przewidziany w statucie, przedsiębiorstwa mogą nabywać majątek nieruchomy na własność Skarbu Państwa, zatrzymując go w swym użytkowaniu.

3. Majątek ruchomy wydzielonego przedsiębiorstwa wyodrębnia się protokólarnie z ogólnego majątku Skarbu Państwa i przekazuje przedsiębiorstwu na własność.

4. Przedsiębiorstwa mogą we własnym imieniu nabywać i zbywać majątek ruchomy, tudzież zaciągać zobowiązania, chyba że statut co innego stanowi.

5. Sposób sporządzania protokółów, przewidzianych w niniejszym artykule, ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu.

Art. 7. Majątek nieruchomy Skarbu Państwa, znajdujący się w zarządzie i w użytkowaniu przedsiębiorstwa wykazywany jest w aktywach przedsiębiorstwa tak, jak gdyby stanowił jego własność.

Art. 8. 1. Za zobowiązanie zaciągnięte przez przedsiębiorstwa, niezależnie od odpowiedzialności przedsiębiorstwa jego majątkiem jest odpowiedzialny Skarb Państwa do wysokości majątku nieruchomego, stanowiącego własność Skarbu Państwa, użytkowanego i zarządzanego przez przedsiębiorstwo.

2. Rozporządzenie Rady Ministrów określi szczegółowe zasady postępowania przy ustalaniu zakres odpowiedzialności Skarbu Państwa.

Art. 9. 1. Bilans oraz rachunek strat i zysków przedsiębiorstwa zatwierdza właściwy minister, który uprawnienia swe może przelać na podległe sobie organy lub przedsiębiorstwa określone w art. 2.

2. Zasady i terminy sporządzania bilansów i zamknięć rachunkowych oraz tryb zatwierdzania ich przez władze nadzorcze, jak również zasady tworzenia specjalnych funduszów oraz sposoby ich zużycia, ustala rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania oraz zainteresowanymi ministrami.

Art. 10. 1. Każde przedsiębiorstwo państwowe winno mieć Dyrekcję i Radę Nadzoru Społecznego.

2. Rada Nadzoru Społecznego ma charakter niezależnego organu nadzorczego, kontrolnego oraz opiniodawczego, podlegającego w swej działalności nadzorowi Prezydium Krajowej Rady Narodowej. Nadzór nad działalnością przedsiębiorstw o znaczeniu miejscowym może Prezydium Krajowej Rady Narodowej zlecić Prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej.

3. Zakres działania Rad Nadzoru Społecznego, sposób powoływania i zwalniania ich członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

Art. 11. 1. Dyrekcję przedsiębiorstw powołuje i zwalnia właściwy minister, który uprawnienia te może przekazać podległym sobie organom lub przedsiębiorstwom określonym w art. 2.

2. Członkowie Dyrekcji i pracownicy przedsiębiorstw nie są urzędnikami państwowymi.

3. Statut ustali ilość członków Dyrekcji przedsiębiorstwa oraz ich uprawnienia i obowiązki

4. Ogólne zasady polityki płac w przedsiębiorstwach państwowych ustala Rada Ministrów.

Art. 12. 1. Dyrekcja przedsiębiorstwa reprezentuje przedsiębiorstwo wobec osób trzecich, władz i urzędów.

2. Właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Skarbu może w drodze zarządzenia zlecić Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej zastępstwo sądowe przedsiębiorstw państwowych w odniesieniu do niektórych lub wszystkich spraw.

Art. 13. Zasady przeprowadzania kontroli w przedsiębiorstwach przez władze nadzorcze będą uregulowane w ich statutach.

Art. 14. Przedsiębiorstwo jest wolne od opłat w postępowaniu przed sądem rejestrowym. Poza tym opłaca ono wszystkie podatki i opłaty państwowe i samorządowe oraz daniny i świadczenia publiczno-prawne, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

Art. 15. 1. Likwidacja przedsiębiorstwa następuje na podstawie zarządzenia właściwego ministra, wydanego w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania oraz Ministrem Skarbu.

2. Szczegółowe przepisy, dotyczące likwidacji przedsiębiorstw, ustalone zostaną w rozporządzeniu Ministra Skarbu, wydanym w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 16. 1. Przepisy niniejszego dekretu stosują się również do przedsiębiorstw pań-

stwowych, wydzielonych z administracji państwowej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1927 r. o wydzieleniu z administracji państwowej przedsiębiorstw państwowych, przemysłowych, handlowych i górniczych oraz ich komercjalizacji (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 195), oraz do przedsiębiorstw utworzonych lub wydzielonych z administracji państwowej zarządzeniami ministrów — przed wejściem w życie niniejszego dekretu.

2. Statuty tych przedsiębiorstw winny być w ciągu 6 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego dekretu dostosowane w trybie art. 1, 2 i 3 do jego przepisów.

Art. 17. Rozporządzenie Rady Ministrów ustali zasady działania dyrekcji przedsiębiorstw, stosunek przedsiębiorstw do innych przedsiębiorstw, ogólne zasady przeprowadzania kontroli państwowej nad przedsiębiorstwami, a także może poddać działaniu niniejszego dekretu w całości lub w części przedsiębiorstwa państwowe, powstałe w trybie ustawodawczym, nieobjęte przepisami art. 16 ust. 1, z wyjątkiem następujących przedsiębiorstw:

a) monopoli państwowych,

b) banków państwowych,

c) przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" oraz „Polska Poczta, Telegraf i Telefon",

d) przedsiębiorstwa: „Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych",

e) przedsiębiorstw zbrojeniowych i zakładów wojskowych, pracujących wyłącznie na potrzeby wojska i władz bezpieczeństwa,

f) przedsiębiorstw o kapitale państwowym lub mieszanym, mających formę prawną spółek handlowych, w imieniu których działają ich władze statutowe.

Art. 18. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą: rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1927 r. o wydzieleniu z administracji państwowej przedsiębiorstw państwowych, przemysłowych, handlowych i górniczych oraz ich komercjalizacji (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 195) oraz inne przepisy w zakresie objętym niniejszym dekretem.

Art. 19. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz wszystkim ministrom — każdemu w zakresie jego działania.

Art. 20. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawsk

Minister Obrony Narodowej:

Michał Żymierski
Marszałek Polski

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Spraw Zagranicznych:

Zygmunt Modzelewski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

Minister Oświaty:

Czesław Wycech

Minister Kultury i Sztuki:

Władysław Kowalski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Mikołajczyk

Minister Leśnictwa:

Stanisław Tkaczow

w/z Minister Przemysłu:

Eugeniusz Szyr

Minister Aprowizacji i Handlu:

Jerzy Sztachelski

Minister Żeglugi
i Handlu Zagranicznego:

Stefan Jędrychowski

Minister Odbudowy:

Michał Kaczorowski

Minister Komunikacji:

Jan Rabanowski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Edmund Giebartowski

w/z Minister Zdrowia:

Tadeusz Michejda

Minister Poczt i Telegrafów:

Józef Putek

Minister Informacji i Propagandy:

Feliks Widy-Wirski

Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 lutego 1947 r. Nr 8, poz. 42).

38

DEKRET

z dnia 28 stycznia 1947 r.

o utworzeniu w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie etatów pracowników państwowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Minister Oświaty może w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie tworzyć i zwijać etaty profesorów, docentów etatowych, nauczycieli nieakademickich, lektorów, pomocniczych sił naukowych, urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych, opłacanych ze Skarbu Państwa i podlegających właściwym dla nich państwowym przepisom pragmatycznym, uposażeniowym i emerytalnym.

Art. 2. 1. Przy mianowaniu profesorów mają z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w art. 5 niniejszego dekretu, zastosowanie przepisy art. 33 — 35 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 1, poz. 6).

2. W przypadku zwinięcia etatu Minister Oświaty przenosi profesora w stan nieczynny.

Art. 3. Władzom akademickim Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie przysługują w stosunku do pracowników państwowych, mianowanych na podstawie przepisu art. 1 niniejszego dekretu, uprawnienia władz akademickich państwowych szkół akademickich.

Art. 4. Minister Oświaty może dla pracowników państwowych, mianowanych na podstawie przepisu art. 1 niniejszego dekretu, bądź powołać komisje dyscyplinarne przy Szkole Głównej Handlowej w Warszawie, bądź delegować do rozpatrywania ich spraw komisję dyscyplinarną jednej z państwowych szkół akademickich.

Art. 5. Do mianowania na etaty państwowe profesorów, zajmujących już katedry w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie, stosuje się jedynie przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 1, poz. 6).

Art. 6. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Oświaty w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Oświaty:

Halina Kuczkowska

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 lutego 1947 r. Nr 13, poz. 49).

39

DEKRET

z dnia 3 lutego 1947 r.

w sprawie zmiany ustawy z dnia 29 marca 1937 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół dokształcających zawodowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 29 marca 1937 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół dokształcających zawodowych (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 152) wprowadza się następujące zmiany:

1) Nazwę „publiczne szkoły dokształcające zawodowe“ użytą w powołanej ustawie zmienia się na „publiczne średnie szkoły zawodowe“.

2) Art. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„Art. 3. (1) Wydatki na wynagrodzenie dyrektorów (kierowników), nauczycieli, asystentów i instruktorów oraz lekarzy publicznych średnich szkół zawodowych ponosi Skarb Państwa w całości.

(2) Wszelkie inne wydatki związane z założeniem i utrzymaniem publicznych średnich szkół zawodowych pokrywa gmina, na której obszarze znajduje się szkoła. Jeżeli do szkoły uczęszcza młodzież z obszarów innych gmin, w których brak jest publicznych średnich szkół zawodowych danego rodzaju, wówczas gminy te pokrywają odpowiednią część wydatków na utrzymanie szkoły w stosunku do liczby młodzieży uczęszczającej do danej szkoły“.

(3) Wprowadza się nowy artykuł 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. Dyrektorów (kierowników), nauczycieli, asystentów i instruktorów oraz lekarzy publicznych średnich szkół zawodowych powołują władze szkolne“.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Oświaty, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Oświaty:

Stanisław Trojanowski

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

w/z Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Czajkowski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 lutego 1947 r. Nr 14 poz. 52).

40

DEKRET

z dnia 3 lutego 1947 r.

o poręce państwowej za zobowiązania Banku Gospodarstwa Krajowego wobec „Export-Import Bank of Washington“.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Zatwierdza się poręką państwową, udzieloną przez Ministra Skarbu w umowie z dnia 8 października 1946 r. za zobowiązania Banku Gospodarstwa Krajowego wobec Export-Import Bank of Washington w sprawie

kredytów w sumie 3.297.448.22 dolarów Stanów Zjednoczonych Ameryki, udzielonych Bankowi Gospodarstwa Krajowego na finansowanie zakupów i eksportu do Polski bawełny i miedzi.

Art. 2. Wszelkie tytuły dłużne w szczególności obligi i weksle, które zostały lub zostaną wydane w związku z wykonaniem zobowiązań Banku Gospodarstwa Krajowego, wskazanych w art. 1 niniejszego dekretu, oraz w wykonaniu lub w związku z wykonaniem przewidzianej w tym przepisie poręki państwowej, jak również uzyskane stąd dochody i wpływy, nie wyłączając odsetek, wolne są od wszelkich podatków i opłat państwowych i samorządowych.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 lutego 1947 r. Nr 14, poz. 53).

41

DEKRET

z dnia 3 lutego 1947 r.

o odszkodowaniu dla funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego, żołnierzy Wojska Polskiego i członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej, którzy utracili zdolność do pracy w walce z wrogami Polski Demokratycznej, oraz dla osób pozostałych po poległych w tej walce.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Przepisy niniejszego dekretu dotyczą:

a) funkcjonariuszów Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego i Urzędów Bezpieczeństwa Publicznego, Milicji Obywatelskiej, Straży Więziennej i żołnierzy Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, w dalszym ciągu zwanych funkcjonariuszami służby bezpieczeństwa publicznego oraz członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej,

b) żołnierzy Wojska Polskiego,

c) osób pozostałych po wymienionych pod lit. a) i b).

Art. 2. 1. Za osoby pozostałe uważa się:

a) wdowę, chociażby związek małżeński nie był zawarty w formie prawem przepisanej, jeżeli pozostawała w trwałej wspólnocie małżeńskiej z poległym lub zmarłym;

b) żołnierzy Wojska Polskiego,
dzieci pozamałżeńskie oraz pasierbów — do 18 roku życia, a jeżeli kształcą się w szkołach średnich, wyższych lub zawodowych — do 25 roku życia;

c) niezdolnego do pracy zarobkowej wdowca;

d) rodziców i osoby niezdolne do pracy zarobkowej, o ile rodzice lub osoby te pozostawały na wyłącznym utrzymaniu poległego lub zmarłego.

2. W przypadku zawarcia ponownego związku małżeńskiego małżonek traci prawo do świadczeń, wynikających z dekretu niniejszego.

Art. 3. 1. Funkcjonariusze służby bezpieczeństwa publicznego, żołnierze Wojska Polskiego i członkowie Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej, którzy w związku z walką z wrogami Polski Demokratycznej doznali stałego lub czasowego uszkodzenia zdrowia w stopniu powodującym ich całkowitą lub częściową niezdolność do pracy zarobkowej, otrzymują jednorazową odprawę, a w przypadku całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej ponadto zasiłek w ciągu roku.

2. Jednorazowa odprawa wynosi:

a) przy utracie zdolności do pracy zarobkowej od 15% do 39% — kwotę równą sześciomiesięcznemu uposażeniu;

b) przy utracie zdolności do pracy zarobkowej od 40% do 74% — kwotę równą dziewięciomiesięcznemu uposażeniu;

c) przy utracie zdolności do pracy zarobkowej od 75% do 100% — kwotę równą dwunastomiesięcznemu uposażeniu.

3. Zasiłek w wysokości miesięcznego uposażenia wypłaca się w ciągu roku, począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego, żołnierz Wojska Polskiego albo członek Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej doznał uszkodzenia zdrowia.

4. Funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego, któremu wskutek częściowej utraty zdolności do pracy zarobkowej powierzone zostają nowe czynności służbowe, związane z niższym uposażeniem, nie może być przeniesiony do niższej grupy uposażeniowej. Ponadto zachowuje on prawo do odprawy, określonej w tym artykule.

Art. 4. Procent utraty zdolności do pracy ustala się zgodnie z obowiązującymi przepisami lekarskimi, dotyczącymi określenia utraty zdolności zarobkowej inwalidów wojennych i wojskowych.

Art. 5. 1. Osoby pozostałe (art. 2) po funkcjonariuszu służby bezpieczeństwa publicznego, żołnierzu Wojska Polskiego lub członku Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej, poległym w walce z wrogami Polski Demokratycznej albo zmarłym wskutek uszkodzenia zdrowia w tej walce albo w związku z tą walką, otrzymują jednorazową odprawę i zasiłek w ciągu roku.

2. Jednorazowa odprawa wynosi kwotę równą dwunastomiesięcznemu uposażeniu.

3. Zasiłek w wysokości miesięcznego uposażenia wypłaca się w ciągu roku, począwszy od pierwszego dnia miesiąca, następującego po śmierci funkcjonariusza.

Art. 6. 1. Podstawą obliczenia odprawy i zasiłku jest uposażenie ze wszystkimi dodatkami, jakie przysługiwało funkcjonariuszowi służby bezpieczeństwa publicznego, oficerowi, podoficerowi zawodowemu i podoficerowi nadterminowemu w miesiącu, w którym poległ lub doznał uszkodzenia zdrowia.

2. Podstawą obliczenia dla żołnierzy Wojska Polskiego służby zasadniczej jest:

a) dla szeregowców i st. szeregowców — uposażenie, pobierane przez kaprali nadterminowych,

b) dla podoficerów — uposażenie pobierane przez podoficerów nadterminowych z wszystkimi dodatkami.

3. Podstawą obliczenia dla szeregowych członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej jest uposażenie, pobierane przez szeregowych Milicji Obywatelskiej ze wszystkimi dodatkami, a dla komendantów Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej uposażenie, jakie pobiera ze wszystkimi dodatkami komendant Milicji Obywatelskiej odpowiedniej jednostki organizacyjnej.

4. Podstawa obliczenia dla funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego i Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej nie może być niższa niż według X grupy uposażenia dla podoficerów i według XII grupy uposażenia dla szeregowców.

Art. 7. Funkcjonariuszom Straży Więziennej i rodzinie po nich pozostałej przysługuje prawo wyboru pomiędzy uprawnieniami, wynikającymi z dekretu niniejszego, a prawem do odszkodowania na podstawie art. 58 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o Straży Więziennej (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 667).

Art. 8. Przyznanie świadczeń na podstawie dekretu niniejszego nie narusza prawa do emerytury, renty inwalidzkiej, pensji wdowiej i sierocej oraz pośmiertnego, przysługujących na mocy innych przepisów prawnych.

Art. 9. Osobom pozostałym (art. 2), które korzystają z rocznego zasiłku na podstawie dekretu niniejszego, nie przysługuje przez ten czas prawo korzystania ze świadczeń na podstawie dekretu z 13 listopada 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 294).

Art. 10. 1. Orzeczenie o niezdolności do pracy wydają komisje lekarskie przy Wojewódzkich Urzędach Bezpieczeństwa Publicznego, przy Wojewódzkich Komendach Milicji Obywatelskiej, przy Korpusie Bezpieczeństwa Wewnętrznego i przy Ministerstwie Bezpieczeństwa Publicznego. Odwołanie przysługuje do komisji lekarskiej przy Ministerstwie Bezpieczeństwa

Publicznego w terminie 14-dniowym od daty otrzymania orzeczenia.

2. W stosunku do żołnierzy Wojska Polskiego orzeczenie o utracie zdolności do pracy zarobkowej wydają wojskowe komisje lekarskie przy określaniu niezdolności do służby wojskowej w chwili zwalniania z wojska.

Art. 11. 1. Decyzję wstępną o przyznaniu i wymiarze sum z niniejszego dekretu oraz o sposobie podziału przyznanych sum pomiędzy osoby wymienione w art. 2 wydają: Komendant Główny Milicji Obywatelskiej, Dowódcą Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Szef właściwego Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego, a w stosunku do żołnierzy Wojska Polskiego właściwy dowódca okręgu wojskowego.

2. Decyzję wstępną co do funkcjonariuszów władz naczelnych i straży więziennej wydaje odpowiednia władza naczelna.

3. Decyzję wstępną o odprawie i zasiłku właściwa władza wydaje na podstawie orzeczenia o niezdolności do pracy.

Art. 12. Od decyzji wstępnej stronie przysługuje odwołanie w drodze służbowej w ciągu 7 dni od dnia doręczenia odpisu decyzji wstępnej do Ministra Bezpieczeństwa Publicznego lub Ministra Obrony Narodowej, którzy rozstrzygają ostatecznie.

Art. 13. 1. Każda decyzja wstępna niezaskarżona w drodze odwołania winna być przedłożona Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego lub Ministrowi Obrony Narodowej do zatwierdzenia.

2. Wypłata odprawy lub zasiłku może nastąpić dopiero po wydaniu decyzji na skutek odwołania albo po zatwierdzeniu decyzji wstępnej przez Ministra Bezpieczeństwa Publicznego lub Ministra Obrony Narodowej.

3. Minister Bezpieczeństwa Publicznego lub Minister Obrony Narodowej może zmienić lub uzupełnić decyzję wstępną przedłożoną w drodze odwołania lub do zatwierdzenia.

Art. 14. W przypadku istotnej zmiany w stosunkach osób pozostałych (art. 2 ust. 1) lub utraty przez małżonka prawa do zasiłku (art. 2 ust. 2) Minister Bezpieczeństwa Publicznego lub Minister Obrony Narodowej może zmienić zatwierdzoną decyzję wstępną i dokonać nowego podziału zasiłku pomiędzy osoby uprawnione.

Art. 15. Prezydent Krajowej Rady Narodowej może na wniosek Ministra Bezpieczeństwa Publicznego lub Ministra Obrony Narodowej przyznać świadczenia wynikające z dekretu niniejszego osobom, wymienionym w art. 1 i 2, gdy uszkodzenie zdrowia lub śmierć nastąpiły przed uzyskaniem mocy obowiązującej przez dekret niniejszy.

Art. 16. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 17. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 1946 r. w stosunku do funkcjonariuszy służby bezpieczeństwa publicznego i żołnierzy Wojska Polskiego, a od dnia 1 maja 1946 r. w stosunku do członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Obrony Narodowej:
Marian Spychalski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 lutego 1947 r. Nr 14, poz. 54).

42

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 9 stycznia 1947 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania do grup uposażenia sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym, prokuratorów oraz asesorów i aplikantów sądowych, tudzież o dodatkach lokalnych i funkcyjnych.

Na podstawie art. 3 i art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 665) w brzmieniu nadanym dekretem z dnia 12

czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz 176) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania do grup uposażenia sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym, prokuratorów oraz asesorów i aplikantów sądowych, tudzież o dodatkach lokalnych i funkcyjnych (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 782) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 10, poz. 51, z 1937 r. Nr 56, poz. 439, z 1938 r. Nr 43, poz. 356 i z 1946 r. Nr 28, poz. 180) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. (1) Sędziowie i prokuratorzy otrzymują uposażenie.

Pierwszy Prezes, Prezesi i Pierwszy Prokurator Sądu Najwyższego, Pierwszy Prezes i Prezesi Najwyższego Trybunału Administracyjnego, Prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych — grupy I.

Sędziowie i Prokuratorzy Sądu Najwyższego, Sędziowie Najwyższego Trybunału Administracyjnego, Prezesi, Wiceprezesi i Prokuratorzy Sądu Apelacyjnego, Wiceprezesi i Sędziowie Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, Prezesi Okręgowych Sądów Ubezpieczeń Społecznych — grupy I lub II.

Sędziowie i Wiceprokuratorzy Sądów Apelacyjnych, Sędziowie Śledczy do spraw wyjątkowego znaczenia, Prezesi, Wiceprezesi i Prokuratorzy Sądów Okręgowych, Wiceprezesi i Sędziowie Okręgowych Sądów Ubezpieczeń Społecznych — grupy II lub III.

Sędziowie, Wiceprokuratorzy i Podprokuratorzy Sądów Okręgowych i Sędziowie Śledczy, Sędziowie Grodzcy, Przewodniczący i Zastępcy Przewodniczących Sądów Pracy — grupy III lub IV.

(2) W przypadkach wyjątkowych Minister Sprawiedliwości może za zgodą Prezesa Rady Ministrów przyznać sędziemu i prokuratorowi grupę uposażenia bezpośrednio wyższą".

2) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Sędziowie i prokuratorzy, zajmujący wymienione poniżej stanowiska kierownicze, otrzymują dodatki funkcyjne:

	miesięcznie
Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Pierwszy Prezes Najwyższego Trybunału Administracyjnego	3.600 zł,
Pierwszy Prokurator Sądu Najwyższego	2.600 „
Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Najwyższego Trybunału Administracyjnego, Prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, Prezes Sądu Apelacyjnego	2.200 „
Prokurator Sądu Apelacyjnego, Wiceprezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych	1.800 „
Prezes Sądu Okręgowego, Prezes Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych	1.500 „
Wiceprezes Sądu Apelacyjnego, Prokurator Sądu Okręgowego, Wiceprezes Sądu Okręgowego, Wiceprezes Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych, Sędziowie Grodzcy, sprawujący kierownictwo Sądu Grodzkiego, liczącego ponad 15 sędziów	1.200 „
Kierownicy oddziałów zamiejscowych Prokuratury Okręgowej, Sędziowie Grodzcy, sprawujący kierownictwo Sądu Grodzkiego, liczącego ponad 5 sędziów	1.000 „
Sędziowie Grodzcy, sprawujący kierownictwo pozostałych Sądów Grodzkich	800 „

3) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Sędziom i prokuratorom, pełniącym służbę w m. st. Warszawie, przyznaje się dodatek lokalny w następującej wysokości:

Grupa uposażenia zasadniczego	Miesięcznie złotych
I	950
II	850
III	750
IV	650".

4) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Sędziom i prokuratorom, pełniącym służbę na obszarze miasta i powiatu Gdańska, miasta Gdyni, powiatu morskiego oraz Ziem Odzyskanych z wyjątkiem powiatu gliwickiego, bytomskiego i zabrskiego, przyznaje się dodatek lokalny w następującej wysokości:

Grupa uposażenia zasadniczego	Miesięcznie złotych
I	2.550
II	2.000
III	1.700
IV	1.400".

5) Po § 7 dodaje się nowy § 7a w brzmieniu:

„**§ 7a.** (1) Dodatek rodzinny ustala się w wysokości 200 zł miesięcznie na każdego członka rodziny.

(2) Za członka rodziny uważa się pozostające na utrzymaniu osoby pobierającej dodatek żonę oraz dzieci (z małżeństwa, pozamałżeńskie, przysposobione) i pasierbów do lat 14, o ile zaś uczęszczają do szkoły powszechnej, średniej lub wyższej — do czasu ukończenia szkół".

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom: Sprawiedliwości, Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1946 r.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Adam Kuryłowicz

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 lutego 1947 r. Nr 10, poz. 44).

43

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 9 stycznia 1947 r.

o specjalnym dodatku nauczycielskim.

Na podstawie art. 5 ust. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) zarządza się, co następuje:

§ 1. Nauczycielom zatrudnionym w szkołach państwowych i publicznych, z wyjątkiem nauczycieli objętych dekretem z dnia 31 października 1946 r. o dodatku naukowym do uposażenia (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 330) oraz nauczycieli szkół rolniczych, przyznaje się specjalny dodatek nauczycielski w wysokości 3.000 zł miesięcznie. Specjalny dodatek nauczycielski przysługuje niezależnie od innych dodatków służbowych przyznanych nauczycielom.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom: Skarbu, Oświaty oraz Kultury i Sztuki.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1947 r.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowsl

Minister Oświaty:
Czesław Wycech

w/z Minister Kultury i Sztuki:
Leon Kruczkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 lutego 1947 r. Nr 12, poz. 47).

44

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: ZIEM ODZYSKANYCH, ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ oraz ROLNICTWA i REFORM ROLNYCH

z dnia 9 stycznia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego w sprawie komisji osadnictwa rolnego na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska.

Na podstawie art. 28 ust. 3, 37 i 46 dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279).

§ 2. 1. Powiatowa komisja osadnictwa rolnego składa się z przewodniczącego i 4 członków oraz zastępcy przewodniczącego i 4 zastępców członków.

2. Zastępcy biorą udział w obradach komisji z głosem doradczym, a w razie nieobecności osoby, którą zastępują — z głosem stanowczym.

3. Przewodniczącym komisji jest starosta, a zastępcą przewodniczącego urzędnik działu osiedleńczego starostwa wyznaczony przez starostę.

4. Członkami komisji są:

1) przedstawiciel powiatowej rady narodowej, wyznaczony przez tę radę na okres jednego roku kalendarzowego;

2) przedstawiciel zarządu powiatowego Związku Samopomocy Chłopskiej, powołany przez starostę na okres jednego roku kalendarzowego spośród kandydatów przedstawionych przez zarząd Związku;

3) urzędnik działu rolnictwa i reform rolnych starostwa, wyznaczony przez starostę;

4) urzędnik powiatowego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego, powołany przez starostę na wniosek kierownika tego oddziału.

5. Członkowie komisji, wymienieni w ust. 4 pkt 1) i 2), mogą być odwołani przed upływem terminu rocznego z ważnych przyczyn z tym, że przedstawiciela rady narodowej odwołuje rada narodowa, a przedstawiciela Związku Samopomocy Chłopskiej — starosta po wysłuchaniu opinii zarządu Związku. Pozostałych członków komisji odwołuje starosta.

6. Przepisy ust. 4 i 5 stosuje się przy powoływaniu i odwoływaniu zastępców członków komisji z tym, że zastępcę przewodniczącego komisji odwołuje starosta.

§ 3. 1. Wojewódzka komisja osadnictwa rolnego składa się z przewodniczącego i 4 członków oraz zastępcy przewodniczącego i 4 zastępców członków.

2. Przewodniczącym komisji jest wojewoda, a zastępca przewodniczącego urzędnik działu osiedleńczego urzędu wojewódzkiego, wyznaczony przez wojewodę.

3. Członkami komisji są:

1) przedstawiciel wojewódzkiej rady narodowej, wyznaczony przez tę radę na okres jednego roku kalendarzowego;

2) przedstawiciel wojewódzkiego zarządu Związku Samopomocy Chłopskiej, powołany przez wojewodę na okres jednego roku kalendarzowego spośród kandydatów przedstawionych przez zarząd Związku;

3) urzędnik działu administracji rolnictwa i reform rolnych urzędu wojewódzkiego, wyznaczony przez wojewodę;

4) urzędnik wojewódzkiego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego, wyznaczony przez wojewodę na wniosek dyrektora tego oddziału.

4. Przepisy § 2 ust. 2, 5 i 6 stosuje się odpowiednio do wojewódzkich komisji osadnictwa rolnego.

§ 4. W sprawach, dotyczących osad rybaków morskich, bierze ponadto udział w obradach wojewódzkiej i powiatowej komisji osadnictwa rolnego z głosem stanowczym przedstawiciel wła-

ściwego terytorialnie morskiego urzędu rybackiego, wyznaczony przez kierownika tego urzędu, a w sprawach wskazanych w § 6 ust. 2 pkt 1) nadto przedstawiciel władzy skarbowej, wyznaczony przez dyrektora właściwej terytorialnie izby skarbowej.

§ 5. 1. Komisja orzeka w składzie nie mniejszym niż 3-osobowy, przy czym do prawomocności orzeczeń niezbędna jest obecność przewodniczącego oraz urzędnika działu administracji rolnictwa i reform rolnych, a w sprawach dotyczących osadnictwa rybaków morskich — ponadto przedstawiciela morskiego urzędu rybackiego.

2. Orzeczenie zapada zwykłą większością głosów. W przypadku równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 6. 1. Powiatowe komisje osadnictwa rolnego orzekają w I instancji w sprawach:

1) nadania gospodarstwa (działki), nie wyłączając budynków i inwentarza (art. 36 ust. 1 pkt 1);

2) cofnięcia aktu nadania (art. 36 ust. 1 pkt 2).

2. Nadto do właściwości powiatowych komisji osadnictwa rolnego należy:

1) orzekanie w I instancji w sprawach zwrotu wartości nakładów koniecznych i użytecznych, które posiadacz dokonał w czasie korzystania z gospodarstwa (działki) (art. 28 ust. 2);

2) zgłaszanie wniosków, o których mowa w art. 40 ust. 1.

§ 7. Do właściwości wojewódzkiej komisji osadnictwa rolnego należy orzekanie w sprawach odwołań od decyzji, wydanych przez powiatowe komisje osadnictwa rolnego.

§ 8. Powiatowa komisja osadnictwa rolnego nadaje łącznie z gospodarstwem inwentarz żywy i martwy, stanowiący własność Skarbu Państwa, a przeznaczony przez władze administracji ogólnej na cele osadnictwa.

§ 9. 1. Przydziału inwentarza żywego, wymienionego w § 8, komisja dokonuje w ten sposób, aby na jedno gospodarstwo przypadało nie więcej niż 2 krowy i nie więcej niż jedna siła pociągowa (jeden koń lub jeden wół).

2. Dotychczasowy posiadacz ma prawo do uzyskania w drodze nadania znajdującego się w jego władaniu inwentarza żywego w granicach, określonych w ustępie poprzedzającym.

§ 10. 1. Jeżeli w niektórych miejscowościach na obszarze powiatu ilość inwentarza martwego jest niedostateczna, a w innych nadmierna, komisja może przydzielić osadnikowi tylko część inwentarza martwego znajdującego się w gospodarstwie, przekazując resztę innym osadnikom. Motory i inne urządzenia, zainstalowane na stałe, pozostają w gospodarstwie.

2. Osadnikom, otrzymującym gospodarstwa tworzone w drodze parcelacji nieruchomości ziemskich, można nadać inwentarz martwy tylko w ilości niezbędnej do prowadzenia gospodarstwa.

3. W przypadku, gdy na obszarze powiatu brak jest dostatecznej ilości maszyn rolniczych, komisja może przydzielać maszyny na zasadach współwłasności kilku osadnikom za ich zgodą.

§ 11. 1. Przydziałowi nie podlegają maszyny rolnicze, które nie mogą być racjonalnie wykorzystane w jednym gospodarstwie jak: traktory, lokomobile oraz pługi i młockarnie parowe.

2. Maszyny rolnicze, wymienione w ust. 1, przekazuje się instytucjom wskazanym w zarządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych na warunkach ustalonych w tym zarządzeniu.

§ 12. 1. W przypadkach, wskazanych w §§ 9 i 10 ust. 1, osadnik ma prawo wyboru inwentarza żywego i martwego, który pragnie zatrzymać.

2. Prawo wyboru nie dotyczy krów uznanych za zarodowe przez instruktora hodowlanego, a w braku tegoż przez agronoma powiatowego lub gminnego.

§ 13. Do trybu postępowania przed powiatowymi i wojewódzkimi komisjami osadnictwa rolnego stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 100, poz. 976 i z 1938 r. Nr 3, poz. 16), o ile dekret z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska lub rozporządzenie niniejsze nie stanowią inaczej.

§ 14. Powiatowa władza administracji ogólnej podaje do wiadomości publicznej w drodze obwieszczenia termin i miejsce rozpoczęcia działalności powiatowej komisji osadnictwa rolnego.

§ 15. 1. Wszczęcie postępowania o nadanie gospodarstwa (działki) w myśl art. 36 ust. 1

pkt 1 i o zwrot wartości nakładów (art. 28 ust. 2) następuje na wniosek strony, postępowanie zaś o cofnięcie aktu nadania — z urzędu.

2. Wniosek, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, strona powinna złożyć na piśmie.

3. Osoby ubiegające się o nabycie gospodarstw rolnych (działek) powinny załączyć do wniosku dokumenty, przewidziane w zarządzeniu wydanym przez Ministra Ziem Odzyskanych i Ministra Administracji Publicznej.

§ 16. Jeżeli postępowanie o nadanie gospodarstwa (działki) zostało wszczęte na wniosek strony, nie będącej posiadaczem tego gospodarstwa (działki), o wszczęciu postępowania zawiadomić należy dotychczasowego posiadacza gruntu.

§ 17. Orzeczenie powiatowej komisji osadnictwa rolnego wywiesza się na przeciąg dni 14 w urzędzie gminnym, po upływie zaś tego czasokresu orzeczenie uważa się za doręczone stronom i osobom zainteresowanym. Czasokresem biegnie od daty wywieszenia.

§ 18. 1. Akt nadania gospodarstwa (działki) (art. 25 ust. 1) powinien zawierać:

1) powołanie się na podstawę prawną;

2) imię i nazwisko nabywcy;

3) obszar ziemi w ha, a jeżeli gospodarstwo (działka) nie zostało fizycznie wydzielone, rozmiar gospodarstwa w gruntach przeciętnej jakości danej nieruchomości;

4) nazwę nieruchomości oraz jej położenie (gmina, powiat);

5) wyliczenie przydzielonych nabywcy budynków i inwentarza;

6) rygory, przewidziane w art. 28, 38 i 39;

7) numer, datę, miejsce wystawienia i pieczęć urzędową;

8) pouczenie o środkach odwoławczych.

2. Akt nadania powinien być podpisany przez przewodniczącego i co najmniej przez jednego z członków komisji.

§ 19. W sprawach o nadanie gospodarstwa (działki) w myśl art. 36 pkt 1 strona jest zwolniona od kosztów postępowania administracyjnego.

§ 20. Wniosek o zwrot nakładów (art. 28 ust. 2) powinien być wniesiony w terminie 3-miesięcznym od chwili uprawomocnienia się orzeczenia o cofnięciu aktu nadania.

§ 21. Powiatowe władze administracji ogólnej jako władze ziemskie orzekają w I instancji w sprawach:

1) ustalania ceny nabycia i określenia granic nadanego gospodarstwa (działki) w myśl art. 30 ust. 2;

2) przenoszenia prawa własności nadanego gospodarstwa (działki) na nabywcę (art. 31 ust. 1).

§ 22. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

w/z Minister Rolnictwa
i Reform Rolnych:

Bolesław Podedworny

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Żeglugi
i Handlu Zagranicznego:

Stefan Jędrychowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 lutego 1947 r. Nr 10, poz. 45).

45

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 stycznia 1947 r.

o organizacji i zakresie działania komisyj odwoławczych przy izbach skarbowych.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r. o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64) w brzmieniu de-

kretu z dnia 27 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 209) zarządzam, co następuje:

§ 1. W okręgu każdej izby skarbowej tworzy się komisję odwoławczą do rozstrzygania odwołań osób fizycznych i spadków nieobjętych od wymiarów podatków: obrotowego, dochodowego i nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego, dokonanych przez urzędy bądź przez komisje obywatelskie.

§ 2. 1. Komisje odwoławcze powołuje się na okres trzyletni. Minister Skarbu może tę kadencję przedłużyć na następne trzy lata.

2. Minister Skarbu może rozwiązać komisję odwoławczą przed upływem kadencji i zarządzić ponowne jej ukonstytuowanie.

3. Komisja odwoławcza składa się z przewodniczącego oraz 24 członków i tyluż zastępców. Przewodniczącego komisji odwoławczej mianuje Minister Skarbu spośród urzędników Ministerstwa Skarbu I kategorii, posiadających przynajmniej pięcioletnią służbę w dziale podatków bezpośrednich.

4. Minister Skarbu może mianować stałego zastępcę przewodniczącego komisji odwoławczej. Zastępca przewodniczącego komisji odwoławczej powinien odpowiadać warunkom, przepisanym dla przewodniczącego (ust. 3).

5. Minister Skarbu mianuje na wniosek dyrektora izby skarbowej 12 członków i tyluż zastępców z grona podatników podatków dochodowego i obrotowego w okręgu izby oraz powołuje 12 członków i tyluż zastępców spośród kandydatów, przedstawionych za pośrednictwem dyrektora izby skarbowej z grona podatników podatków dochodowego i obrotowego w podwójnej ilości przez: 1) wojewódzkie rady narodowe (rady narodowe miast Warszawy i Łodzi), 2) okręgowe komisje związków zawodowych (a w Warszawie—Radę Związków Zawodowych), 3) Związek Samopomocy Chłopskiej, 4) Związek Rewizyjny Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej, 5) izby przemysłowo-handlowe, 6) izby rzemieślnicze, 7) organizacje właścicieli nieruchomości budynkowych, 8) instytucje samorządu zawodowego (rady adwokackie, izby lekarskie, lekarsko-dentystyczne, lekarsko-weterynaryjne itp.).

6. Członek komisji (zastępca) może być mianowany (powołany) ponownie na następną kadencję.

§ 3. Ilości kandydatów na członków komisji i na zastępców członków przypadające na poszczególne rady, komisje, związki, izby, organizacje i instytucje samorządu zawodowego (§ 2 ust. 5) ustala na każdą kadencję dyrektor izby skarbowej po zasięgnięciu opinii tych rad, komisyj, związków, izb, organizacji i instytucyj.

§ 4. Jeżeli kadencja komisji odwoławczej nie zostanie przedłużona (§ 2 ust. 1), dyrektor izby skarbowej przed dniem 1 września roku, w którym kończy się kadencja komisji odwoławczej, zawiadamia wymienione w § 2 ust. 5 rady, komisje, związki, izby, organizacje i instytucje samorządu zawodowego o ustalonej dla nich ilości kandydatów na członków oraz wzywa je do przedstawienia w wyznaczonym co najmniej jednomiesięcznym terminie kandydatów na członków i zastępców członków w podwójnej ilości.

§ 5. Przy przedstawianiu kandydatów na członków i zastępców członków komisji odwoławczej rady, komisje, związki, izby, organizacje i instytucje, wymienione w § 2 ust. 5, są obowiązane podać nazwisko, imię, zawód lub zatrudnienie i miejsce zamieszkania każdego kandydata oraz wskazać, jakiego podatku podatnikiem jest kandydat.

§ 6. 1. Przy mianowaniu i powołaniu członków i ich zastępców należy mieć na względzie, by wszystkie grupy podatników były, o ile możności, równomiernie reprezentowane.

2. Jeżeli rady, komisje, związki, izby, organizacje i instytucje, wymienione w § 2 ust. 5, nie przedstawią kandydatów na członków i zastępców w wyznaczonym terminie, wówczas także pozostałych członków i zastępców zamianuje Minister Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej spośród podatników podatków dochodowego i obrotowego.

3. Jeżeli zgłoszono kandydatów na członków lub zastępców członków komisji odwoławczej w ilości mniejszej od wynikającej z § 2 ust. 5 i z § 3, Minister Skarbu może ograniczyć się do powołania spomiędzy zgłoszonych kandydatów tylko tej ilości, która równa się połowie ilości zgłoszonej, a jeżeli zgłoszono ilość nieparzystą — połowie ilości parzystej, bezpośrednio mniejszej od zgłoszonej.

§ 7. Członkami i zastępcami członków komisji odwoławczej mogą być obywatele Rzeczypospolitej, którzy ukończyli dwudziesty piąty rok życia, korzystają z pełni praw cywilnych i obywatelskich i nie byli karani za przestępstwa na szkodę Skarbu Państwa.

§ 8. 1. Jeżeli uprawniona rada, komisja, związek, izba, organizacja lub instytucja przedstawi jako kandydatów na członków lub zastępców członków komisji odwoławczej osoby, nie odpowiadające warunkom wymienionym w § 2 ust. 5 oraz w § 7, dyrektor izby skarbowej zażąda przedstawienia kandydatów odpowiednich w terminie dwutygodniowym.

2. Po bezskutecznym upływie terminu bądź w razie ponownego przedstawienia kandydatów nie odpowiadających warunkom stosuje się odpowiednio przepis § 6 ust. 2.

§ 9. 1. Od pełnienia czynności członka lub zastępcy członka komisji mogą się uchylić posłowie do Sejmu, duchowni prawnie uznanych związków religijnych, osoby w wieku ponad 60 lat, osoby, które z powodu kalectwa, ułomności lub stałej choroby nie są w możności spełniać obowiązków członków komisji, wreszcie osoby, które przez 6 lat nieprzerwanie pełniły już te obowiązki.

2. Żołnierze, pełniący czynną służbę wojskową, wolni są od pełnienia obowiązków członków i zastępców członków komisji odwoławczej.

§ 10. 1. Mandat członka (zastępcy członka) komisji wygasa: z upływem okresu, na jaki członek (zastępca) został mianowany (powołany), gdy członek (zastępca) utraci warunki piastowania mandatu (§ 7) lub przestanie być podatnikiem podatków dochodowego i obrotowego na skutek utraty środka przychodów w danym okręgu.

2. Członek (zastępca) traci mandat, jeżeli bez usprawiedliwienia przyczyn nie przybył na trzy kolejne posiedzenia.

3. O wygaśnięciu mandatu z innych przyczyn niż wskutek upływu kadencji oraz o utracie mandatu orzeka przewodniczący komisji odwoławczej. Na tę decyzję służy zażalenie do Ministra Skarbu w terminie dwutygodniowym od dnia następnego po jej doręczeniu.

4. Minister Skarbu może z ważnych przyczyn zwolnić członka (zastępcę członka) komisji odwoławczej przed upływem czasu, na który był powołany.

5. W przypadkach, wymienionych w ustępach poprzednich, mianuje się (powołuje się) na pozostały okres urzędowania innych członków (zastępców członków) trybem określonym w § 2.

§ 11. 1. Przewodniczący jako też członkowie komisji odwoławczej i ich zastępcy powinni w czasie pełnienia swych czynności przestrzegać przepisów ustaw podatkowych, postępować bezstronnie bez względu na osobę podatnika i według najlepszej wiedzy i sumienia oraz zachować w tajemnicy przebieg obrad, jak również stosunki podatnika i osób trzecich, o których powzięli wiadomość w związku z piastowaniem mandatu. Zachowanie tajemnicy obowiązuje również po ustaniu mandatu.

2. Członkowie (zastępcy członków) komisji odwoławczej, nie będący urzędnikami państwowymi, obowiązani są na wstępie swego urzędowania złożyć następujące ślubowanie:

„Ślubuję, że w czasie pełnienia czynności członka (zastępcy członka) komisji odwoławczej postępować będę w myśl przepisów prawa bezstronnie i według najlepszej wiedzy i sumienia oraz że wszystko to, co dojdzie do mej wiadomości w związku z pełnieniem mandatu członka (zastępcy członka) komisji, a w szczególności wiadomości o przebiegu obrad i o stosunkach podatników zachowam w tajemnicy również po ustaniu mandatu".

3. Ślubowanie składa się przez powtórzenie słów ślubowania i podanie ręki przewodniczącemu. O złożeniu ślubowania należy sporządzić protokół, który podpisuje ślubujący oraz przewodniczący komisji.

§ 12. 1. Komisja odwoławcza obraduje i orzeka bądź w pełnym składzie (§ 2), bądź w sekcjach złożonych z przewodniczącego oraz 6 członków.

2. Przewodniczący komisji odwoławczej osobiście przewodniczy zarówno w komisji, jak i w poszczególnych sekcjach i tylko w razie niemożności zastępuje go jego stały zastępca (§ 2 ust. 4). W wyjątkowych przypadkach Minister Skarbu może upoważnić do zastąpienia przewodniczącego komisji odwoławczej lub jego zastępcy przez innego urzędnika posiadającego przynajmniej pięcioletnią służbę w dziale podatków bezpośrednich.

3. Przewodniczący komisji odwoławczej zwołuje komisję lub poszczególne sekcje, kieruje ich czynnościami i czuwa nad prawidłowym stosowaniem ustaw podatkowych i przepisów postępowania podatkowego.

4. Zwołanie następuje przez zaproszenie wszystkich członków komisji lub sekcji bądź zastępców z oznaczeniem dnia, godziny i miejsca posiedzenia oraz z podaniem przedmiotu obrad komisji lub sekcji.

5. Zaproszenia dla członków (zastępców członków) komisji lub sekcji wysyła przewodniczący komisji odwoławczej w takim czasie, aby im zostały doręczone co najmniej na tydzień przed posiedzeniem.

6. O niemożności przybycia na posiedzenie członek komisji lub sekcji jest obowiązany bezzwłocznie po otrzymaniu zaproszenia zawiadomić przewodniczącego, który, o ile pozostało

dość czasu, wysyła zaproszenie zastępcy członka. W tym przypadku termin przewidziany w ust. 5 nie obowiązuje.

§ 13. 1. Przed rozpoczęciem obrad przewodniczący ustala ilość przybyłych członków i decyduje o ważności posiedzenia.

2. Obrady są tajne.

§ 14. Do referowania spraw w komisji lub w sekcjach i do prowadzenia protokółów mogą być powoływani urzędnicy izby skarbowej.

§ 15. Komisje odwoławcze w pełnym składzie obradują i decydują w przypadkach wskazanych w § 16 ust. 2 oraz opiniują opracowane przez izby skarbowe projekty norm szacunkowych, mających służyć do ustalania podstawy opodatkowania w drodze oszacowania.

§ 16. 1. Przewodniczący komisji odwoławczej wyłania ze składu komisji poszczególne sekcje w ten sposób, by w skład danej sekcji wchodziła, o ile możności, połowa członków z tej grupy podatników, których odwołania będą przedmiotem obrad sekcji.

2. Zasadniczo sekcje rozstrzygają odwołanie ostatecznie. Jeżeli jednak przewodniczący komisji odwoławczej uzna, że uchwała sekcji narusza przepisy ustaw podatkowych lub rażąco odbiega od danych zawartych w aktach sprawy, powinien przekazać sprawę komisji odwoławczej, która orzeka ostatecznie.

§ 17. 1. Ilość sekcyj oraz właściwość każdej sekcji i przydział członków komisji do sekcyj ustala przewodniczący komisji.

2. Sekcje powinny składać się w połowie z członków mianowanych i w połowie z członków powołanych.

3. Każda sekcja powinna składać się w połowie z członków tej grupy podatników, której odwołania ma rozpatrywać, i w połowie z członków innych grup podatników; zasada ta nie obowiązuje, jeżeli w komisji członków danej grupy jest mniej niż 3; w tym przypadku wszyscy członkowie komisji danej grupy podatników powinni wejść w skład sekcji powołanej do rozpatrywania odwołań tej grupy podatników.

4. Przewodniczący powołuje zastępcę członka komisji do sprawowania obowiązku członka w razie niemożności przybycia członka na posiedzenie komisji lub sekcji oraz w przypadku wygaśnięcia lub utraty mandatu przez członka komisji (§ 10); w tym ostatnim przypadku zastępca sprawuje obowiązki aż do czasu mianowania (powołania) nowego członka.

§ 18. Komisja i sekcja są zdolne do powzięcia uchwał, jeżeli na posiedzeniu komisji obecnych jest przynajmnej 8, a na posiedzeniu sekcji przynajmniej 2 członków oprócz przewodniczącego.

§ 19. 1. Uchwały w komisji i w sekcjach zapadają bezwzględną większością głosów osób, biorących udział w głosowaniu; przewodniczący nie głosuje, lecz jedynie rozstrzyga w razie równości głosów.

2. Jeżeli przy głosowaniu nad wysokością pewnej cyfry nie można osiągnąć bezwzględnej większości głosów, wówczas głosy, oddane na cyfrę najniekorzystniejszą dla podatnika, należy doliczać do głosów, które padły na najbliższe korzystniejsze dla podatnika cyfry dopóty, aż osiągnie się bezwzględną większość.

§ 20. 1. Członek (zastępca członka) powinien opuścić posiedzenie komisji lub sekcji na czas narady i powzięcia uchwały, gdy na posiedzeniu jest rozpatrywana sprawa opodatkowania jego samego lub osoby, z którą pozostaje w stosunku małżeństwa, pokrewieństwa lub powinowactwa w linii prostej, w stosunku pokrewieństwa w linii bocznej do czwartego stopnia, a powinowactwa bocznego do drugiego stopnia, lub też w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli, jak również, jeżeli rozpatrywana jest sprawa kogokolwiek, którego jest przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem, jeżeli jest współwłaścicielem lub udziałowcem przedsiębiorstwa, dla którego komisja lub sekcja określa podatek, wreszcie jeżeli rozpatrywana jest sprawa kogokolwiek, z kim pozostaje w takim stosunku prawnym, że wynik rozstrzygnięcia może oddziałać na jego prawa lub obowiązki.

2. Gdy wymienione w poprzednim ustępie przeszkody dotyczą przewodniczącego, wówczas powinien on oddać przewodnictwo obrad swemu zastępcy, zastępca zaś — innemu urzędnikowi, wyznaczonemu przez przewodniczącego komisji odwoławczej.

3. Z obrad i uchwał komisji i sekcji sporządza się protokóły, które podpisują przewodniczący i przynajmniej 2 członków obecnych na posiedzeniu.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 lutego 1947 r. Nr 13, poz. 50).

46

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: POCZT i TELEGRAFÓW, SKARBU, ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ i ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 20 grudnia 1946 r.

o wartości znaczków pocztowych do opłaty urzędowych przesyłek listowych.

Na podstawie art. 18 ust. (3) ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 63, poz. 481) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wartość znaczków pocztowych, wprowadzonych do opłaty urzędowych przesyłek listowych zarządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 11 czerwca 1945 r. (Dziennik Taryf pocztowych i telekomunikacyjnych Nr 2, poz. 25) ustala się na rok budżetowy 1947, jak następuje:

a) znaczka fioletowego . . . . . . na 2 zł,

b) znaczka ciemno-oranżowego . . . na 4 zł

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Minister Poczt i Telegrafów:
Józef Putek

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 lutego 1947 r. Nr 14, poz. 55).

47

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SKARBU i SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 31 grudnia 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 7 listopada 1932 r. w sprawie określenia w trybie § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej najwyższych dozwolonych korzyści majątkowych przedsiębiorstw, trudniących się czynnościami bankowymi.

Na podstawie §§ 5 i 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 574 oraz art. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1926 r. dotyczącej przedłużenia mocy obowiązującej tego rozporządzenia (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 372) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 7 listopada 1932 r. w sprawie określenia w trybie § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej najwyższych dozwolonych korzyści majątkowych przedsiębiorstw, trudniących się czynnościami bankowymi (Dz. U. R. P. Nr 98, poz. 841), wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„**§ 1.** Przedsiębiorstwa, trudniące się czynnościami bankowymi, obowiązane są sporządzać na 31 grudnia każdego roku wykazy:

a) najwyższych wymawianych i pobieranych odsetek i prowizji:

1) przy dyskoncie weksli,

2) przy rachunkach debetowych otwartego kredytu,

3) od pożyczek terminowych,

4) od pożyczek zabezpieczonych zastawem papierów wartościowych i towarów,

5) od pożyczek zabezpieczonych zastawem ruchomości z wyjątkiem papierów wartościowych i towarów, przy czym winna być wyszczególniona wysokość wynagrodzenia, pobieranego za ubezpieczenie ruchomości, ich przechowanie i oszacowanie,

6) od gwarancyj, udzielanych z tytułu eksportu,

7) od gwarancyj, udzielanych w formie indosu na wekslach i innych,

b) najwyższych opłat, pobieranych jednorazowo przy czynnościach:

1) inkasa,

2) zleceń giełdowych,

3) wydawania akredytyw.

Wykazy powyższe powinny być przedstawiane właściwym izbom skarbowym w ciągu pierwszych 10 dni następnego roku.

Za datę przedstawienia uważana będzie również data nadania na pocztę listu poleconego z wykazem".

2) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Izby skarbowe nie później niż w dniu 30 stycznia każdego roku przesyłają otrzymane wykazy (§ 1) wraz z odpowiednim spisem do Ministerstwa Skarbu.

Jednocześnie izby nadsyłają listę instytucyj bankowych, które wykazów w terminie nie nadesłały".

3) § 5 otrzymuje brzmienie:

§ 5. Kontrola nad wykonywaniem przepisów, zawartych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 574) i w rozporządzeniu niniejszym, przez komunalne kasy oszczędności oraz przez spółdzielnie trudniące się czynnościami bankowymi może być powierzona przez Ministra Skarbu Związkowi Komunalnych Kas Oszczędności Rzeczypospolitej Polskiej oraz Związkowi Rewizyjnemu Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej. W tym przypadku komunalne kasy oszczędności oraz spółdzielnie kredytowe czynią zadość obowiązkowi, przewidzianemu w § 1, przedstawiając wykazy w oznaczonym terminie właściwemu związkowi".

4) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. W razie stwierdzonego przekroczenia przepisów, zawartych w §§ 1 i 2, przez komunalne kasy oszczędności oraz przez spółdzielnie kredytowe Związek Komunalnych Kas Oszczędności Rzeczypospolitej Polskiej oraz Związek Rewizyjny Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej obowiązane są zawiadomić o tym Ministerstwo Skarbu".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z. Minister Skarbu:
Tadeusz Dietrich

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 lutego 1947 r. Nr 14, poz. 56).

48

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 stycznia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu o poborze scalonego podatku obrotowego od sprzedaży produktów naftowych (paliw płynnych).

Na podstawie art. 21 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1947 r. w sprawie wysokości stawki scalonego podatku obrotowego od sprzedaży produktów naftowych (paliw płynnych) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się pobór scalonego podatku obrotowego od sprzedaży produktów naftowych (paliw płynnych) zarówno nabytych (importowanych) jak i wytworzonych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Paliw Płynnych Ministerstwa Przemysłu.

§ 2. Do opłacania scalonego podatku obrotowego od sprzedaży produktów naftowych (paliw płynnych) obowiązana jest Centrala Produktów Naftowych.

§ 3. 1. Scalony podatek obrotowy wynosi 10% podstawy opodatkowania.

2. Podstawę opodatkowania stanowi obrót w rozumieniu art. 15 ust. 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23), osiągnięty przez Centralę Produktów Naftowych ze sprzedaży produktów naftowych (paliw płynnych).

§ 4. 1. Scalony podatek obrotowy obejmuje wszystkie fazy obrotów produktami naftowymi (paliwami płynnymi) dokonanych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Paliw Płynnych Ministerstwa Przemysłu, niezależnie od tego, czy one mają odrębną osobowość prawną.

2. Nie pobiera się oddzielnie podatku obrotowego od tych obrotów produktami naftowymi (paliwami płynnymi), od których został pobrany scalony podatek obrotowy. Przepis ten nie uchybia obowiązkowi nabycia kart rejestracyjnych, określonemu w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym.

§ 5. 1. Centrala Produktów Naftowych wpłaca scalony podatek obrotowy do terytorialnie właściwego dla niej urzędu rewizyjnego w sposób i w terminach, przewidzianych w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym oraz w dekrecie z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

2. Centrala Produktów Naftowych obowiązana jest do wpłacania zaliczek na podatek obrotowy, określonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek obrotowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 51), za każdy miesiąc w terminie do dnia 30 następnego miesiąca z zastosowaniem stawki scalonego po-

datku, ustalonej w § 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Od obrotów, osiągniętych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Paliw Płynnych Ministerstwa Przemysłu, ze sprzedaży produktów naftowych (paliw płynnych) w czasie do dnia 31 grudnia 1946 r. z wyjątkiem obrotów, osiągniętych ze sprzedaży benzyny motorowej będzie pobrany podatek obrotowy na zasadach ogólnych.

§ 7. Urząd rewizyjny, o którym mowa w § 5 ust. 1, uprawniony jest do kontroli prawidłowości obliczania oraz terminowego wpłacania scalonego podatku obrotowego, przypadającego w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 października 1946 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu o poborze scalonego podatku obrotowego od sprzedaży benzyny motorowej (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 326).

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Przemysłu:

Hilary Minc

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 lutego 1947 r. Nr. 14, poz. 57).

49

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1947 r. L. D. V. 301/3/47 (Nr 20)

w sprawie średniej dochodowości z działalności naukowej, literackiej i artystycznej.

Do

Izb Skarbowych i Urzędów Skarbowych

W uzupełnieniu okólnika z dnia 18 lipca 1946 r. Nr D. V. 3-1/18/46 w związku z nasuwającymi się wątpliwościami Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że dla uznania dzieła za dzieło naukowe i przyznania autorowi ulgi w podatku dochodowym, o której mowa w powołanym okólniku, należy uważać za miarodajną opinię odpowiedniej instytucji naukowej (Wydziały uczelni akademickich, Instytuty badawcze, stowarzyszenia naukowe itp.). W przypadkach wątpliwych należy żądać przedłożenia odpowiedniego zaświadczenia wydanego przez Ministerstwo Oświaty.

Ministerstwo Skarbu zaznacza, że książek szkolnych z reguły nie należy uważać za dzieła naukowe z wyjątkiem tych książek szkolnych zatwierdzonych przez Ministerstwo Oświaty, które Ministerstwo Oświaty wyjątkowo zakwalifikuje do rzędu dzieł naukowych.

W zakresie twórczości naukowej, literackiej, publicystycznej i artystycznej Ministerstwo Skarbu poleca bez przeprowadzania dalszych dochodzeń przy wymiarze podatku dochodowego za lata podatkowe 1946 i 1947 uznawać z reguły za koszty uzyskania 50% przychodów osiąganych z tego rodzaju twórczości.

Wyjątkowo należy uznawać za koszty uzyskania 75% przychodów przy wymiarze podatku dochodowego za powyższe lata:

1) literatom od dochodu osiągniętego za prace o odpowiednim poziomie literackim — na podstawie opinii wydanej przez Związek Zawodowy Literatów Polskich;

2) kompozytorom od dochodu osiągniętego za pracę o odpowiednim poziomie artystycznym — na podstawie opinii wydanej przez Związek Autorów, Kompozytorów i Wydawców („Zaiks") lub w odniesieniu do kompozytorów-symfonistów przez Związek Kompozytorów Polskich;

3) artystom plastykom od dochodu osiągniętego za prace o odpowiednim poziomie artystycznym na podstawie opinii wydanej przez Związek Zawodowy Polskich Artystów Plastyków lub Stowarzyszenie Architektów Rzeczypospolitej Polskiej („S. A. R. P."); pod pojęciem artystów-plastyków rozumie się twórców dzieła, nie zaś wykonawców dzieła (powielanie wzoru).

Jednocześnie w przypadkach, gdyby wymiar bądź domiar zaliczek na podatek dochodowy za rok 1946 dokonany został niezgodnie z zasadami wyrażonymi w niniejszym okólniku, Ministerstwo Skarbu poleca z urzędu sprostować wymiar zaliczek i umorzyć ewentualnie przypadające od odpisanej różnicy w podatku dodatki za zwłokę.

Zapłacone sumy dodatków za zwłokę podlegających umorzeniu należy zarachować na poczet bieżących należności.

Podsekretarz Stanu:

T. Dietrich

50

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1947 r. L. D. V. 538/3/47 (Nr 19)

w sprawie opodatkowania kancelarii notarialnych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędów Skarbowych (Rewizyjnych).

Na tle wydanej przez Ministerstwo Sprawiedliwości tymczasowej instrukcji w sprawie reorganizacji notariatu z dnia 17 lipca 1946 r., powstały w niektórych Izbach Skarbowych wątpliwości co do sposobu opodatkowania notariatów podatkiem obrotowym i dochodowym Celem jednolitego unormowania tego zagadnienia Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Na podstawie przepisów dekretu z dnia 24 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 54) wszyscy notariusze zostali z dniem 31 lipca 1946 r. zwolnieni ze swych stanowisk. Jednocześnie zwolnieni notariusze w przypadku posiadania kwalifikacji zostali powołani do pełnienia obowiązków sędziego Sądu Okręgowego z tym, że mogą być upoważnieni do pełnienia obowiązków notariuszy. Wedle tej instrukcji p. o. notariusza sędzia jako zarządca dawnej kancelarii otrzymuje za sprawowanie czynności notarialnych dodatek miesięczny w określonej wysokości, resztę zaś przychodu po potrąceniu wszelkich wydatków i podatków przekazuje Prezesowi Sądu Okręgowego do podziału między pracowników w formie zapomóg. Ponieważ ani powołany dekret z dnia 24 stycznia 1946 r. ani też instrukcja Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 17 lipca 1946 r. nie zmieniły uprawnień i charakteru samej instytucji notariatu, przeto zgodnie z przepisami art. 1 i 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) i art. 1 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14) podmiotami podatku obrotowego i dochodowego od 1 sierpnia 1946 r. są p. o. notariuszów sędziowie Sądu Okręgowego.

Dochód uzyskany przez notariuszy z kancelarii przed ich odwołaniem t. j. przed 1 sierpnia 1946 r. jest dochodem za cały rok 1946.

Przy ustalaniu zaliczek miesięcznych na podatek dochodowy dla nowych podmiotów podatkowych (p. o. notariuszy) za okres od 1 sierpnia 1946 r. do końca 1946 r. w celu ustalenia stopy podatkowej należy przyjmować mnożnik 5.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 10 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) ustala właściwość do wymiaru podatku obrotowego i dochodowego z kancelarii notarialnych według miejsca ich siedziby.

Ministerstwo Skarbu zaznacza, że Ministerstwo Sprawiedliwości zarządzeniem z dnia 22 stycznia 1947 r. Nr B. P. 524/47 wydało Prezesom Sądów Apelacyjnych analogiczne wyjaśnienia.

Podsekretarz Stanu:
T. Dietrich

51

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ RADY SPÓŁDZIELCZEJ

w sprawie ogłoszeń rejestrowych spółdzielni.

Na podstawie art. 10 ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 55, poz. 495) i § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1934 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 57, poz. 504) wyznaczam jako organy do ogłoszeń spółdzielni:

1. Dla spółdzielni mleczarskich, jajczarskich i innych przetwórczych przemysłu rolnego czasopismo „Poradnik Mleczarski i Jajczarski" organ Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P. wychodzący w Warszawie, ul. Kopernika 30.

2. Dla wszystkich innych typów spółdzielni dwutygodnik „Społem" organ Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P. wychodzący w Warszawie, ul. Kopernika 30.

p. o. Przewodniczącego
Państwowej Rady Spółdzielczej:
Jan Zawada

Cena numeru niniejszego zł 70.—

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 800; półroczna zł 450; kwartalna zł 250; miesięczna zł 100.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4. Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 40.

Druk. „AUTOMA", Warszawa, ul. Wileńska 7.